

Становище
за дисертация
на Емил Доков
на тема

„Рестаuration и революция в Италия: Политика на Свещения
съюз и началото на Рисорджименто (1815-1830)“

В историческата литература важно място заема времето на Виенския конгрес от 1815 г., тъй като неговите решения оформят съвременна Европа и в известна степен имат отзвук и днес сред голяма част от европейското общество. Това разбира се включва и българския интерес към онова време. Дисертацията е посветена на тема, която произтича от новото статукво и новите възгледи на хората в началото и първата половина на ХХ век. Конкретната работа е върху италианската голяма промяна, както е отбелязано и в самото заглавие. Познаването на тези процеси е от особена важност за българската история, тъй като в нашето Възраждане има сериозно влияние идеите на политическите и обществени дейци на италианските дейци. Всичко това прави темата значима, както от гледна точка на новата европейска история, така и от гледната точка на по-доброто изясняване на българските процеси през ХІХ век.

Колегата Доков си е поставил правилни цели и работи с традиционни за едно историческо изследване методи. Да отбележа, че сравнението между различни времена и процеси, търсенето на общи черти и характеристики е в основата на съвременната историография. В това отношение дисертантът е съвсем в рамката на професионалните изисквания.

Дисертацията се състои от увод, три глави и заключение. Към основния текст има необходимата библиография и известни приложения. Така и от структурна страна текстът е

подреден правилно. В увода има добра историографска аналитична част. Показани са основни трудове като са подчертани приносите в италианската школа. В първа глава е очертана новата политика, наложена във Виена през 1815 г., представена и подробно същността на Свещения съюз и смело е посочена, че тази институция представлява „първообраз“ на модерната форма на политика на колективна сигурност. Има и акцент върху английския принос в тази нова политика за мир и сигурност.

Втората глава навлиза в италианското време след 1815 г. Може да се проследят събитията в италианските държавици, да се види ролята на Ватикана, да се срещнем с френското влияние в италианското пространство. Тук е очертана и нарастващата роля на Пиемонт. Дисертантът в тази част ни запознава и с новите политически институции на италианското политическо общество.

Последната глава представя революция от 1830-1831 г. и има специално внимание към идеите на Буонароти. Запознаваме се с разпадането на републиканските идеи вълнували политиците по това време в италианските организации.

ЗаклЮчението обобщава постигнати аналитични резултати. В контекста на една нова дипломатическа Европа, какви са нейните характеристики и как се реализира в една конкретна среда като италианската. В автореферата има и добра систематика на преносите, а именно първото изследване с историографски принос около детайлите на новата дипломатическа система, произведена във Виена през 1815 г., опитът, според мен сполучлив, да се избегнат оценки от минали години, останали от идеологизацията на историческата наука и поставянето на основа за бъдещи интерпретации по тази голяма за българите тема за XIX век. Сполучлив момент от приносите в работата е представянето на възглед за ролята на английското политическо общество за новите идеи, реализирани в италианските амбиции.

Дисертацията на колегата Емил Доков като цяло отговаря на изискванията за изследователски текст, който да даде право на научното жури да присъди научно-образователната степен доктор. За мен това не подлежи на съмнение и приканвам колегите си да се уважи научния труд и решението ни да бъде единодушно.

април 2019 г.

проф. д-р Веселин Методиев